

A folyó szebbik partja

Kiránduláson voltunk a Körös partján, sátorral, kondérral, jégveréssel. A jégverést nem hazulról vittük, csak egyszerűen ott volt a nyakunkon, amikor éppen kezdtük otthon érezni magunkat.

Erre Ákos, aki a legnagyobb volt közöttünk, mindenkit a sátorponyvák alá küldött, és amíg a sátrat belülről kifeszítettük, ő kint beütötte a cövekeket.

Így aztán csak Ákost verte a jég, nekünk csak annyi bajunk történt, hogy minden holmink összekeveredett. De másnap kora reggel Ákos ezen is segített. A holmikat kupacba hordatta, azután minden ruhadarabot fölemelt és kikiáltotta.

– Foltozott kék ing, a zsebében egy fél pár barna zoknival.

Erre jelentkezett Bartha, hogy a kék ing az övé, Pap Sanyi pedig a zoknit vállalta el. Így egy óra alatt mindenki visszakapta jogos tulajdonát, és miután megreggeliztünk, elégedetten nézhettünk volna a jövőbe.

Ebben azonban meggátolt bennünket az emberi természet, amely a közeli dolgokat unottá teszi, míg a távoliakat különös fénybe vonja. Így hát amint körülnéztünk, észrevehettük, hogy a Körös innenső partján rengeteg a vakondtúrás és alig nő a fű. Viszont a túlsó part üde, lombos, és feltehetően madárdalban fürdik. Megfigyelésünket közöltük

Ákossal is, aki hamarosan bonyolult haditervet készített az átkelésre.

Az ő elképzelése szerint először kötelet kell kifeszíteni a Körös fölött, majd egy görgő segítségével a kondért teher szállító eszközzé lehet átalakítani. A holmikat átgörgetjük a kondérban, a személyek pedig két kilométerrel lennebb a kompon kelhetnek át.

A kötélt átvitelére természetesen Ákos vállalkozott. A kötélt egyik végét rábogoztuk az Ákos derekára, a másik végét pedig mi ragadtuk meg.

Ezután Ákos beugrott a vízbe. Keményen úszott és legfennebb ha kétszer merült alá. De végül is partot ért és a kötelet rábogozta egy fűzfára.

– Indítsátok a kondért! – kiáltotta, mire a kondérba bele-
raktunk egy sátorlapot, tíz kiló lisztet és Zoli cipőit.

Ez az ingatag rakomány gördülni kezdett, azáltal, hogy
hárman a kötél innenső véget megemelték.

Szépen futott a kondér, körülbelül a folyó közepéig, ami-
kor is az egyik fickó, aki a tartóoszlop szerepét töltötte be,
remegni kezdett a megerőltetéstől.

Erre a kondér is el kezdett himbálózni.

– Vigyázzatok! – kiáltotta Ákos és ez volt a jel a kétség-
beesésre.

Hárman háromfelé vigyáztak, mire a kondér erősen haran-
gozni kezdett, majd hirtelen erős lendülettel a Körösbe borí-
totta a szállítmányt.

A víz rögtön megfehéredett a lisztől, a sátor pedig szétte-
rült és úszott, mint valami egyre növekvő cethal. Csak a Zo-
li cipőjének nem maradt nyoma.

Ákos újra beugrott a vízbe és birokra kelt a sátorlappal,
amely próbált rátekeredni, hogy aztán lenyelje.

De Ákos nem hagyta magát, elkapta a sátor uszonyait és
kivonszolta a túlsó partra, ahol a sátor élettelenül elterült.

– Jaj, a cipőm! – Hangzott föl eközben Zoli kétségbeesett
zokogása.

Erre aztán többen bemásztunk a vízbe, úsztunk, le-lebuk-
tunk és a mélyből mindegyre kiemeltünk valamit. Korhadt
faágat, követ, kagylóhéjat, egy maréknyi homokot.

Szorgalmasan dolgoztunk a vízben, mint a bűvárok, akik
elsüllyedt aranykincseket keresnek, de csak konzerves do-
bozokat találnak.

– Ne bőgj! – kiáltott Zolira Ákos. – Majd közösen össze-
gyűjtjük a cipőd árát. Ti pedig menjetek ki, osszátok el a ter-
het és keljtek át a komppal.

Kikecmeregtünk, összecsomagoltunk, és szép rendben elvonultunk a komphoz, amely két kilométerrel lennebb volt.

Itt újabb meglepetés ért; éjszaka a víz elvitte a kompot.

Gázlót kellett keresni. Meg is leltük, csak egy kicsit mély volt. Így történt, hogy a víz elsodorta az egyik kenyerünket.

Végül is szerencsésen kiértünk a túlsó partra, ahol Ákos már türelmetlenül várt.

– Fiúk – mondta –, itt jól körülnéztem. És úgy tűnik, hogy a túlsó part mégis szebb.

Átbámultunk oda, ahonnan jöttünk és gyönyörű margaréták, óriás harangvirágok és méternyi magas fű tűnt a szemünkbe.

– Menjünk vissza? – kérdezte Pap Sanyi.

Ákos tagadóan rázta a fejét.

– Fölösleges. De van egy indítványom.

És Ákos röviden ismertette az elgondolást.

Azt akarta: ismerjük be mindannyian, hogy a folyónak mindig azt a partját kell szebbnek nyilvánítani, ahol éppen vagyunk.

Így hát mégiscsak sikerült meglelni a folyó szebbik partját.

